

Projektnieuws 94-1

In deze aflevering van Projektnieuws vindt u een verslag van Hans Schiebroek, die de eerste weken van dit jaar in India doorbracht en daar weer veel over te vertellen heeft. Verder vindt u een overzicht van de stand van zaken van de diverse projecten waarvoor onze stichting een budget ter beschikking heeft gesteld en de projecten waarvoor de zusters onze hulp vragen.

Vervolgens worden enkele beleidszaken aan de orde gesteld.

Het leek ons een goed idee om de zeer relevante informatie over onze stichting, gepubliceerd in het februari-nummer van Lighthouse Magazine als bijlage aan deze Projektnieuws toe te voegen.

Een fotoreportage van de diverse projecten besluit deze aflevering van Projektnieuws. Veel leesplezier gewenst!

Verslag van het bezoek van Hans Schiebroek aan Zuid-India van 26 december 1993 tot 06 februari 1994.

Zoals bij vorige reizen naar India had ik alle programmapunten, die ik af wilde werken, per te bezoeken klooster, op schrift gesteld en 'n maand van te voeren opgestuurd naar, zowel "Mother General" als naar Sr. Rexline van het St. Thomas Hospital in Madras, waar mijn basis is gevestigd.

Mijn programma vermeldde 57 punten op 12 verschillende lokaties.

Bij het samenstellen van het tijdschema van dit programma kwam ik dan ook tot de konklusie dat de geplande 5 weken niet voldoende zouden zijn en er maar 6 weken van gemaakt. Dit bleek voldoende, ik heb net voorgenomen programma, op 2 minder belangrijke puntjes na, geheel en vrijwel volgens het tijdschema kunnen afwerken.

Mother General had op mijn verzoek, alle betrokken kloosters van tevoren van mijn programma op de hoogte gesteld en afspraken gemaakt over de wijze van vervoer enz. wat mij heel wat tijd bespaarde.

De eerste week heb ik besteed in Madras, met o.a. bezoeken aan onze projecten daar

1. Vepery; men was kort daarvoor begonnen met de werkzaamheden aan de klaslokalen, de eerste fase van het project voor de meisjes daar.
2. Het St. Louis Convent aan de voet van de St. Thomas Mount gelegen; Het project, 2 klaslokalen voor de lagere school, was inmiddels klaar en in gebruik, zoals per brief reeds was gemeld.
Van het sanitaire gebouw voor deze school was de ruwbouw op dat moment vrijwel afgerond.
3. Van het St. Thomas Hospital, 'n paar kilometer verder van de St. Thomas Mount gelegen, was ons project, de uitbreiding van de polikliniek met daarin de alpheek en het laboratorium, inmiddels ook al in gebruik genomen. Ik heb de bouwadministratie hiervan gecontroleerd en in orde bevonden. De kwaliteit van de afwerking vond ik niet om over naar huis te schrijven (dat heb ik dan ook niet gedaan).

Secretariaat:
Taxandrialaan 2
5262 RJ Vught

Projectleider:
Ir. J.A.M. Schiebroek
Schadewijk 3
5521 NN Eersel
telefoon 04970-13167

Ingeschreven bij de Kamer van Koophandel te Eindhoven onder nr. S 92542.
Bankiers: van Lanschot 's-Hertogenbosch Rek. nr. 22.52.07.826
Postbank: giro 300366

Secretaryship:
Taxandrialaan 2
5262 RJ Vught
The Netherlands

Projectmanager:
Ir. J.A.M. Schiebroek
Schadewijk 3
5521 NN Eersel, The Netherlands
phone (31) 4970-13167

Registered with the Chamber of Commerce at Eindhoven under no. S 92542.
Bankers: van Lanschot 's-Hertogenbosch Rek. nr. 22.52.07.826
Postbank: giro 300366

Omdat Madras het belangrijkste centrum van de klassieke Bharata Natyam danskunst is, en er rond de jaarwisseling veel uitvoeringen gegeven worden, heb ik op een avond de 4 danseressen onder de leerling-verpleegsters uitgenodigd met me mee te gaan naar een dansuitvoering in het Kalakshetra Dansinstitute. Zij nog ik waren daar ooit eerder geweest. Een prachtige dansuitvoering door maar een danseres, die daarmee haar eindexamen deed van haar 8-jarige opleiding tot danseres.

Na afloop van de gratis voorstelling stond de ambulance al op ons te wachten om ons terug naar het St. Thomas Hospital te brengen.

De volgende 10 dagen heb ik, per trein en bus reizend een rondreis gemaakt langs een drietal kloosters ten Zuiden van Madras, Jolarpet, Coonoor en Perambalur.

Vanuit Coonoor bezocht ik het in de buurt gelegen Mudumalai natuurpark een van de parken in India waar de laatste tijgers trachten te overleven. Stroperij, zeer lage straffen bij overtreding, omkoperij, de grote bevolkingsdruk vanuit omringende dorpen en de leidzame houding van de Indiër maken dat een effectieve bescherming van de laatste stukjes ongeschonden natuur daar in Zuid India volgens mij maar moeizaam verloopt.

Natuurlijk heb ik geen tijger gezien, wel enkele andere diersoorten waaronder de nationale vogel, de pauw in al zijn pracht, en een voor ons bekendere vogel, de kip, die daar dus vandaan komt.

In Perambalur, waar ik 3 dagen doorbracht had ik een druk programma:

1. In Elambalur, op 5 km. afstand van Perambalur gelegen, de situatie van ons toekomstige bejaardencentrum ruw inmeten en bespreken met de zusters. Mother General, Mary Cyrilla, was daarvoor speciaal uit Madras overgekomen. De situering van de verschillende, in de toekomst te realiseren gebouwen in principe vastgelegd.
2. Met Sr. Prudentia, die het bejaardencentrum gaat leiden, in het dorp Elambalur, de bejaarden opzoeken en interviewen, waarbij Prudentia als tolk optrad. Zij is nu hoofd van de middelbare meisjesschool in Elambalur en is een van de meest kapabele zusters van de kongregatie die ik ken.
3. De drinkwatervoorziening van de meisjesschool in Elambalur is een projekt, door ons gecoördineerd, maar gefinancierd door het Rabo-Steunfonds. (projektkosten f 6.000,=). De waterput en watertoren waren inmiddels klaar. Er werd nog gewerkt aan het installeren van de pomp en de aanleg van de leidingen naar de school. De eindcontrole kon dus nog niet plaatsvinden.
4. Het projekt voor het aanvoeren en opslaan van drinkwater voor de scholen in Perambalur, inclusief de groep "boarding girls" daar, was helemaal uitgevoerd. (projektkosten f 37.000,=, ook door het Rabo-Steunfonds). Tractor, aanhanger met waterreservoir van 5 m³, ondergronds waterreservoir, landbouwwerktuigen voor de tractor, alles was aanwezig en zag er prima uit. Ook alle rekeningen waren keurig in orde en werden aan mij meegegeven, voor doorzending naar de hoofdsponsor.

Na Perambalur met de "snel"busdienst terug naar mijn "standplaats" in het St. Thomas Hospital in Madras.

Vandaar, de volgende dag eindelijk naar Avadi waar "mijn dochters" al met ongeduld wachtten.

De meisjes maken het goed. Er waren ongeveer 10 nieuwe kinderen aangenomen, die zuster Geneviève eerst aan mij voorsteld, en natuurlijk werd er 's avonds voor het slapen gaan weer gedanst, want daar zijn ze gek op.

Gelukkig stond nu ook eindelijk het televisietoestel er, gekocht van het geld dat werd geschonken door de 8e klas van de basisschool "de Heiacker" in Veldhoven.

Dat was de laatste grote wens nog van de meisjes, een "eigen" T.V. toestel, waardoor ze vooral "drama" programma's zouden kunnen zien. Dit zijn meestal honingzoete verhalen waarin ook gedanst en gezongen wordt. Doordat ze nu ook het nieuws zien leren ze nu ook wat er in de buitenwereld gebeurt, hoewel die voornamelijk beperkt blijft tot India zelf. Een verrassing voor mij was dat Philomina, een weeskind, sinds haar vroege jeugd bij de zuster, en sinds november getrouwd, speciaal voor mij, met haar man uit Pondicherry was overgekomen. Zij heeft geboft, een man met een baan, huisbediende/chauffeur in Saudi Arabië, en een schoonmoeder waar ze naar ze zei goed mee kon opschieten. Iedereen was dan ook erg blij om haar, want het huwelijk is in India voor alle meisjes het enige mogelijke perspectief. De mooie 19 jarige Philomina zag er in ieder geval erg gelukkig uit en was erg blij met het horloge dat ik voor haar had meegebracht.

Vanuit Avadi, terug in Madras, de volgende dag een ontmoeting geregeld met Dr. Nair, directeur van een organisatie die zich bezig houdt met de bejaardenzorg in Zuid India. Op mijn verzoek waren de Generaal Overste van de Congregatie, Mr. Mary Cyrilla, Dr.Sr. Reline en Fr. J.P. D'Souza daarbij aanwezig. Doel van de bijeenkomst was het contact tot stand te brengen tussen de professionele bejaardenzorg en de Congregatie, omdat deze nog geen "know how" heeft op dit gebied.

Het gesprek, waarin dr. Nair zijn ideeën uiteen zette, was heel helder, en moet nu een vervolg krijgen in de vorm van een zekere inbreng van de kant van dr. Nair met betrekking tot het opzetten van de bejaardenzorg in en rond Perambalur.

Op 16 januari werd ik opgehaald door Dr. Kutiakose Karikatt, die in augustus nog in Nederland op bezoek was en ik toen had leren kennen.

Met hem eerst naar Vandavassi, waar we in toekomst hopelijk een hostell voor 120 leerling-onderwijzeressen gaan bouwen. Daar het bouwterrein opgemeten en de nodige foto's gemaakt, en de volgende dag door naar het 20 km verderop gelegen Tirumalpadi, het dorp van Kuriakose.

Omdat het bij uitzondering eens overvloedig geregend had in dat deel van Tamil Nadu, zag het landschap er prachtig groen en fris uit. Op veel plaatsen in de omgeving werd natte rijstbouw gepleegd, wat gemiddeld daar slechts eens in de zeven jaar mogelijk is.

In dit dorp wil Kuriakose een projekt opzetten waarbij ongeveer 15 waterputten die door de overvloedige regen gedeeltelijk verwoest zijn weer bruikbaar gemaakt zullen worden en bovendien aan 50 arme gezinnen een koe gegeven zal worden met het doel hen minder afhankelijk te laten zijn van alleen seizoenarbeid.

Een tweede projekt daar is de verbouwing van een leegstaand kerkgebouwtje tot een "dispensary" een medische hulppost. Geen van deze twee projekten zullen door onze stichting gefinancierd gaan worden omdat ze niet direkt onder de verantwoordelijkheid van de zusters Franciscanessen van St. Joseph vallen. Het eerste projekt heb ik inmiddels ingediend bij het Rabo-Steunfonds. Voor het tweede projekt heb een ontwerp gemaakt en het benodigde geld zal, hopelijk, door Gerda Koopman uit Wittem en de familie Konrad uit Duistland worden bijeengebracht.

Met hen bracht ik een paar dagen door bij Kuriakose, die ons alles over zijn dorp vertelde en liet zien. Daar was de prachtige hindu-tempel, waar een vriend van hem de priester was, en waar we daarom toestemming kregen in de sacrale ruimte binnen te gaan om daar de prachtige 4 meter grote, op een vijfkoppige cobra rustende Vishnu te bewonderen. Op 20 januari was ik weer terug in Madras, waar inmiddels onze secretaris/penningmeester Cor Heeren en zijn vrouw An waren aangekomen.

Met z'n drieën de volgende dag naar Avadi voor een bezoek aan "onze" meisjes daar. Uiteraard lieten ze Cor en An hun behuizing zien en werd er 's avonds weer volop gedanst.

Volgens afspraak vertrokken we de volgende morgen met de kinderen en enkele zusters voor een pick-nick richting Mahabalipuram.

Eerst onderweg Crocodile farm bekeken. Daar worden krokodillen gefokt, die in de natuur in India en op veel andere plaatsen op de wereld dreigen uit te sterven. De opzet is de gefokte krokodillen op bepaalde plaatsen weer in de natuur uit te zetten. Of dit ook als is gebeurd weet ik niet. Van sommige soorten liggen er honderden bij en over elkaar, een aardig gezicht!

Daarna op naar een van de belangrijkste en oudste culturele plaatsen van India; Mahabalipuram, met zijn monoliettempels, prachtige in de rots uitgehouwen voorstellingen uit de hindu-mythologie, zijn strandtempels, alles uit de 7e en 8e eeuw..... Maar de meisjes hadden het allemaal al snel gezien en wilden maar een ding, pootje baden aan het strand! Nu daar hebben we dan ook een behoorlijke tijd doorgebracht.

Het leukste was natuurlijk elkaar vast houden en bij een hoge golf zo laat mogelijk wegrennen, zodat iedereen toch nog ongeveer tot z'n middel nat was! De kleine meisjes wilden hun rok daarbij nog wel eens tot de knieën optrekken, de wat oudere meisjes lieten hun lange rokken eenvoudig helemaal nat worden, want meer dan een blote enkel laten zien valt toch echt wel onder het grote taboe van het vrouwelijk naakt!

Merkwaardig is dat in de oude hindukunst dit taboe allerminst van toepassing was, in tegenstelling met de christelijke middeleeuwse kunst. Van de honderd gulden die deze dag ons kostte hadden meisjes ieder tien rupees gekregen, zestig cent dus, die ze naar ieders wens mochten besteden aan sierraadjes, geschenkjes, ijsjes, wat ze maar wilden.

Dit "winkelen" was heel duidelijk het "einde" voor ze. Opmerkelijk was dat de meeste meisjes dingen kochten niet voor zichzelf, maar om weg te geven, aan hun moeder, broertjes, zusjes en sommigen hadden zelfs iets voor mij gekocht, daar word je toch wel even stil van....

Terug in de bus en naar huis, twee en een half uur over 80 km maar een feest om met die kinderen samen te zijn! Een heerlijke dag met z'n allen, waar ook Cor en An volop van genoten hebben.

De dag daarna, 'n zondag, zijn we vanuit Avadi naar Ennore gereden, voor de inzegening van de uitbreiding van het "Sagaya Matha Social Centre", een door onze stichting gefinancierd projekt, de bouw van een verdieping op het bestaande gebouw.

De door ons onthulde gedenksteen vermeld:

Built with aid of
the Thomas Foundation for
building projects
the Netherlands
blessed on 23-01-1994

De nieuwbouw zag er voortreffelijk uit en ook de bouwadministratie bleek te kloppen. De zusters daar zijn erg blij met hun nieuwe huisvesting, het stelt hen in staat dit centrum voor de arme vissersbevolking van het vlak bij de kust gelegen deel van Ennore beter te laten functioneren.

Na de nacht te hebben doorgebracht in Ennore, de volgende morgen doorgereden naar het 20 km noordelijker, ook aan de kust, gelegen Pulicat.

Dit geïsoleerd gelegen dorp was in de 17e en 18e eeuw een van Hollands belangrijkste handelsposten op de Coromandelkust, voorzien van een groot fort, waarvan niets is overgebleven. Wel getuigt het ommuurde kerkhof uit die tijd nog van "onze aanwezigheid" daar:

"Saligh sijn se die rusten in den Here Sij rusten van haren Arbeit"
zoals vermeld op de monumentale ingangsboog.

Een van de grafmonumenten heeft zwaar te leiden door inwatering.

Vergezeld van foto's had ik dat vorig jaar gemeld aan onze ambassade te New Dehli. Er blijkt nog niets aan gebeurd te zijn, wel zegt de bewaker dat er volgende maand gerestaureerd zal gaan worden, ik ben benieuwd.

Wel heb ik intussen weer een brief met recente foto's naar New Dehli gestuurd.

De zusters in Pulicat willen graag een kindertehuis bouwen voor de meisjes die door diverse omstandigheden, als geen of slechts een van de ouders hebben, dronkenschap van de vader, extreme armoede, niet naar school zouden komen en daardoor later in een uitzichtloze positie zouden komen te verkeren. De zusters hadden een optie op een geschikt bouwterrein, maar het hindudeel van de dorpsbevolking heeft bezwaar aangetekend omdat zij daar een sociaal centrum in gedachten hebben.

De zusters waren wel een aantal klaslokalen voor hun school aan het bijbouwen waarvoor ze onze financiële hulp vroegen. Ik heb hen duidelijk gemaakt dat we helaas geen schoolprojecten kunnen steunen omdat we daar het geld niet voor hebben en ook niet kunnen krijgen.

Toch hoop ik dat we de zusters daar in de toekomst met hun kindertehuis kunnen helpen omdat de plaatselijke bevolking ontstellend arm is. Het enige middel van bestaan, de garnalenvisserij, levert nauwelijks voldoende op om in leven te blijven.

De dag na terugkomst in het St. Thomas Hospital was een bezoek aan de tempelstad Kanchipuram in het programma opgenomen.

Dit om Cor en An Heeren behalve met het projectwerk, ook kennis te laten nemen van de rijke Zuid Indiase hinducultuur.

Op onze weg naar Kanchipuram nog even gestopt bij de plaats waar Rajif Gandhi door een bomaanslag om het leven kwam, er is nu een eenvoudige gedenkplaats.

Kanchipuram, een van de zeven heilige steden van India, stelt als stad weinig voor, behalve dan dat er honderden tempels en tempeltjes zijn waarvan er een aantal zeer de moeite van het bekijken waard. We hebben er twee van gezien die dag, waarvan een tempel, uit de achtste eeuw grote indruk op mij maakte.

Voor Cor en An Heeren stond een verdere reis naar Noor-West India op het programma en scheidde onze wegen.

Omdat pater Frans Schlooz zijn 50-jarig priester jubileum vierde in zijn dorp Varadarajanpet, ruimt 6 uur rijden van Madras, ben ik met nog andere bekenden van hem daar de volgende dag per auto heen gegaan en heb daar 's avonds het grote volksfeest te zijner ere mee mogen maken. Een aparte belevenis. De volgende ochtend, na de zeer plechtige viering waarbij zeker meer dan 50 Saleziaanse priesters bij aanwezig waren en ook de bisschop van Kumbakonam, welke zeer geïnteresseerd is in ons bejaardenproject in Perambalur, dat in zijn bisdom ligt.

Na de feestelijkheden weer terug naar Madras, waar ik de twee volgende dagen besteed heb aan eerst een hernieuwd bezoek aan de bouwplaats in Vepery, ditmaal met de ingenieur Alex Jacob en Fr. D'Souza.

Er was in de paar tussenliggende weken behoorlijk doorgewerkt aan de klaslokalen en, omdat ook de aannemer op de bouw aanwezig was, werd nu de aannemingsovereenkomst getekend.

De dag daarop een eerder beloofd bezoek aan het klooster in Adambakkam, gelegen aan de rand van Madras, richting vliegveld. Daar was zuster Fatima naar toe overgeplaatst na jaren voor de kinderen in Avadi te hebben gezorgd, die ze dan ook nog steeds erg mist.

Zij had mij gevraagd om te komen kijken omdat het dak lekte en ze niet wisten wat te doen (en natuurlijk ook geen geld hadden om wat dan ook te doen). Het kleine klooster, voor 6 zusters, bleek na 12 jaar na de bouw al elementaire mankementen te vertonen, zoals doorzakkende betonvloeren, scheuren in vloeren en wanden enz., veroorzaakt door een zeer slechte uitvoering en, waarschijnlijk toepassing van te weinig wapeningsstaal.

Behalve oplossen van de mankementen wilden ze ook nog een kamertje met badcel aanbouwen. De zusters lieten me ook hun nabij gelegen school zien. Het grootste deel van de lagere school is ondergebracht in een nieuw goed uitziend gebouw. Een aantal klassen waren in een soort hutten ondergebracht. Midden op het schoolterrein staat een hokje van ongeveer 1 x 1 m. Dit bleek het toilet te zijn voor de leraren en tevens de enige sanitaire voorziening van de school. Men bleek bij de bouw van de nieuwe school geen geld meer gehad te hebben voor de aanleg van toiletten voor de kinderen. Deze kinderen, jongens en meisjes van tussen de 6 en 12 jaar zijn dus genoodzaakt maar ergens een plekje te zoeken in de onmiddellijke omgeving of naar huis te gaan, waarbij ze makkelijk een uur wegblijven. Nu staat deze school in een relatief welvarende wijk waar voornamelijk Brahmanen wonen, mensen van de hoogste kaste dus. De kinderen en de bedienden van deze Brahmanen die even verderop in een sloppenwijk wonen. De zusters hebben dus nog als wat problemen daar en het leek mij gewenst om iets aan het ontbrekende sanitair te doen.

Gelukkig heb ik een school gevonden hier, die actie wil gaan voeren om daar een sanitair gebouwtje neer te zetten.

Met nog een week voor de boeg had ik nog een belangrijk bezoek op het programma, nl. Patsalatadiparru, Indiërs vinden die naam ook knap lang en zeggen daarom pietieparru (P.T. parru). Dit ligt in de deelstaat Andhra Pradesh, ongeveer 400 km ten Noorden van Madras.

De zusters hebben daar een school, waar ze zelf ook in wonen, en een groep van ongeveer 60 interne meisjes die, zoals vroeger in Avadi, heel weinig ruimte hebben. Wel waren er bouwplannen voor een kindertehuis en voor een klein eigen kloostergebouw.

Een van de zusters was naar Madras gekomen om mij op te halen en met de nachttrein naar P.T.Parru, ongeveer 10 uur reizen.

Gedurende de drie dagen daar doorgebracht hebben de zusters mij heel wat van de omgeving laten zien en mij een idee gegeven van hun werk en hun wensen voor de toekomst. In Gunthur de architect bezocht die de plannen voor de zusters had gemaakt. In enkele dorpen rondgekeken waar de zusters sociaal werk doen en waaruit ook de kinderen komen die hun school bezoeken. Tussen P.T. Parru en de, op enkele km's afstand gelegen school zag ik diverse primitieve veldovens voor het bakken van stenen.

Vanzelfsprekend heb ik een daarvan grondig bekeken, wat een verschil met het vrijwel geheel geautomatiseerde productieproces hier!

De zusters hebben het terrein voor de school gekregen van de paters Salezianen, die daarnaast een vestiging hebben met een scholencomplex en alles wat daar zowel bijhoort, waar ik ook een kamer toegewezen kreeg omdat de zusters verder geen ruimte vrij hadden.

P.T. Parru is een plaats waar zeker werk voor onze stichting te doen valt, op de eerste plaats voor de groep meisjes welke de zusters dan wil uitbreiden tot ongeveer 100 kinderen. Deze meisjes hadden, zoals overal waar ik op bezoek kom, weer een heel programma van dansen voorbereid en ten beste gegeven, en waren verder heel serieus bezig met de voorbereidingen voor hun overgangsexamens.

Met de trein van 22.50 uur weer terug naar Madras, waar ik om 6.15 uur aankwam en de jeep met chauffeur en stafid van het hospital al klaar stonden. De tijd in de trein had ik voornamelijk slapend doorgebracht zodat ik redelijk fit om 9.00 uur met Fr. D'Souza naar het kantoor van Alex Jacob ben gegaan om te bespreken hoe de voorbereidende werkzaamheden, die in India moeten gebeuren, zou moeten worden gestructureerd.

Ik denk dan bijvoorbeeld aan; aanvraag bouwvergunning, wapeningstekeningen betonkonstrukties maken, selectie aannemers en aanbestedingsprocedures, dagelijks of wekelijks of wekelijks toezicht enz.

Het buro van Alex Jacob is bereid deze werkzaamheden uit te voeren op basis van uurtarieven en Fr. D'Souza blijft op de hoogte van de projekten en heeft een adviseursfunctie.

Na dit belangrijke punt nog geregeld te hebben was het weer tijd om aan de terugvlucht te denken, vertrek van Madras 5 febr. 21.45 uur, aankomst Amsterdam 06 febr. 20.10 uur. Alles bij elkaar kan ik terugkijken op een heel waardevolle en succesvolle reis, en dat alles zonder ook maar een dag ziek te zijn geweest!

Stand van zaken projekten.

Het laatste nieuws daarover heeft u vernomen in de "Projektnieuws 93-2" van november 1993. Wat is er sindsdien gebeurd?

1. VEPERY - KINDERTEHUIS

Gelukkig is de bouw dan eindelijk half december van start gegaan. Eerst is begonnen met de bouw van de nieuwe verdieping op de eerste verdieping van een van de schoolgebouwen. Sinds 1 april, het begin van de "grote" vakantie wordt ook volop gewerkt aan de renovatie van het "boarding" gebouw. In januari had ik met zuster Isabella het bestaande plan hiervoor nog eens goed doorgenomen en er kwamen nogal wat bezwaren maar ook nieuwe mogelijkheden naar voren, welke inmiddels op tekening zijn verwerkt en opgestuurd.

De sponsors van dit projekt hebben kort geleden een uitgebreide rapportage over de bouwvoortgang ontvangen.

Er is inmiddels f 60.000,= naar de bouwkas overgemaakt.

Deze zomer zullen alle werkzaamheden geheel zijn afgerond en komt er een eind aan het wachten van de "boarding girls" op hun nieuwe behuizing.

2. ST. THOMAS HOSPITAL, APOTHEEK- EN LABORATORIUM GEBOUW

Het gebouw is door Cor Heeren en mij in januari j.l. grondig bekeken. Het gebouw is door Cor Heeren en mij in januari j.l. grondig bekeken. Het gebouw is bouwkundig in orde maar de afwerking scoort niet hoger dan een 6. Een aanwijzing dat het gebouw is geschonken via de Stichting Thomas Bouwprojekten was niet te vinden, maar zou alsnog worden aangebracht. Het gebouw is in gebruik op de achterste Röntgen ruimte na, welke wacht op de gewenste apparatuur.

Het gebouw heeft f 75.000,= gekost en zuster Leonard had de verantwoording van de bouwkosten keurig voor elkaar.

3. ENNORE, UITBREIDING SOCIAL- EN TAILORING INSTITUTE

Dit projekt is inmiddels geheel klaar en funktioneert naar behoren.

De zusters hebben daar nu een goede huisvesting, wat daar hard nodig was.

De f 35.000,= zijn inmiddels overgemaakt en vormen een goede investering. Het gebouw, door Cor en mij geïnspecteerd, gaf alle reden tot tevredenheid, ook de zusters zijn er erg blij mee. De bouwadministratie gecontroleerd en akkoord bevonden.

4. ST. LOUIS CONVENT MADRAS - SANITAIR GEBOUW

De 2 klaslokalen op deze lokatie waren in november reeds in gebruik genomen.

Het sanitair gebouw was begin februari, vlak voor mijn vertrek, in het afwerkstadium. Vloer- en wandafwerkingen, sanitair en de installaties moesten nog worden afgedekt en aangesloten. Het wordt een perfect gebouwtje en hopelijk zullen gedurende vele jaren de schoolkinderen er gebruik van kunnen maken.

De geschatte meerkosten van f 5.000,= kon worden teruggebracht naar f 2.000,= door alleen daar te betegelen waar het ook effectief is. De aannemer was uitgegaan van alle wanden tegelwerk. Het gebouw zal nu dus wel geheel klaar en in gebruik zijn. De afrekening van de bouwkas moet nog plaatsvinden. Het gebouw komt nu op ongeveer f 12.000,=.

KONKLUSIE

De voorspelling dat de bouwopgave 1993 (maart '93 tot maart '94), geheel zou worden gerealiseerd is dus uitgekomen. Dat het projekt Vepery meer tijd nodig zou hebben was ook in november al duidelijk.

OVERIGE PROJKTEN

1. AVADI. Kindertehuis.
Het gebouw funktioneert tot volle tevredenheid van de zusters en de meisjes. De groep zal in juni worden uitgebreid tot 70 kinderen, en na enkele jaren het maximale aantal van 100 bereiken.
Om de kinderen van voldoende water te voorzien wordt er de komende maanden een nieuwe bron geboord. De kosten daarvan zullen ongeveer f 2.500,= bedragen. Omdat er te weinig tafels zijn voor de meisjes om huiswerk aan te maken worden er nog 10 tafels bijgemaakt, kosten f 1.275,=.
Met deze laatste onderdelen is Avadi "kompleet".
2. ELAMBALUR, Bejaardencentrum.
Dit is een belangrijk projekt voor de congregatie, omdat het een primeur is in hun, meer dan 100-jarige geschiedenis.
In samenwerking met de Stichting Mensen in Nood proberen wij de zusters te bewegen de bejaardenzorg daar gelijk goed en volgens de opvattingen van de Indiase deskundigen op te zetten.
De fondsverwerving heeft tot nu toe zo'n f 57.000,= opgeleverd voor dit projekt. Ongeveer f 33.500,= hiervan komt in aanmerking voor de verdubbelingsregeling van het Ministerie van Buitenlandse Zaken.
We moeten dus nog even door om de totaal benodigde f 150.000,= te halen. Na mijn laatste bezoek aan Elambalur is mijn motivatie voor dit projekt alleen maar toegenomen.
De Indiase AOW welke sommige bejaarden ontvangen bedraagt Rs. 70. (f 4,20) per maand, juist voldoende om, met alleen rijst, in leven te blijven. De opzet van de zorg die we voor ogen hebben zijn de oude mensen, voornamelijk vrouwen, die hulp nodig hebben, zoveel mogelijk die hulp thuis te geven. Alleen wanneer medisch of anderszins noodzakelijk, zal iemand in het bejaardencentrum worden opgenomen.
Naar aanleiding van mijn bevindingen en in overleg heb ik het ontwerp wat aangepast. De mannenafdeling is van 16 naar 8 teruggebracht, de centrale afdeling is daarentegen uitgebreid voor meer interne stafleden. Wij willen per se dit jaar nog met de bouw starten. De Stichting Mensen in Nood gaat hopelijk de zusters helpen met de exploitatiekosten in de eerste jaren, welke zijn begroot op 'n f 10.000,= per jaar.
3. ST. LOUIS CONVENT - ST. THOMAS MOUNT
In dit klooster is een naai- en type-opleiding ondergebracht speciaal voor kansarme wat oudere meisjes. Een behoorlijke ruimte is er evenwel niet, en bovendien is de, te kleine, ruimte daarvoor nodig voor het prenoviciaat (1e jaars zustersopleiding).
Een apart gebouwtje waarin voldoende plaats voor beide opleidingen komt op f 30.000,=.
Omdat dit een belangrijk en urgent projekt is gaan we proberen hier fondsen voor te vinden.
4. ELAMBALUR, Drinkwaterprojekt.
Dit projekt, bestaande uit een diepwel, pomp, watertorentje met reservoir en leidingen is onlangs opgeleverd. De kinderen van de school daar hebben nu de beschikking over voldoende en goed drinkwater.
De projektkosten van f 6.000,= zijn geheel door het Rabo Steunfonds gefinancierd.

5. PERAMBALUR, Traktor- en drinkwaterprojekt.
Omdat de waterbron op het schoolterrein alleen brak water opleverde, ongeschikt om te drinken, moest altijd het drinkwater duur worden ingekocht. Het project voorziet in de aanschaf van een traktor met aanhanger, waarop een watertank (5 m³) en landbouwwerktuigen voor de traktor zodat deze behalve voor het watertransport ook voor de bewerking van de eigen landbouwgrond in Elambalur kan dienen.
Het projekt funktioneert sinds januari voortreffelijk.
De projektkosten groot ongeveer f 37.000,= werden ook hier geheel gedragen door het Rabo Steunfonds. Onze stichting verzorgde de aanvraag, de begeleiding (briefwisseling) en de rapportage.
6. ST. THOMAS HOSPITAL, Dienstwoningen.
Het plan was 2 eenvoudige dienstwoningen, voor de chauffeur en een bewaker, te bouwen voor f 5.000,= per stuk. Nu wordt voorgesteld een appartementgebouw met verdieping te bouwen achter de polikliniek.
We hebben onze twijfels hierover en zullen hieraan geen medewerking verlenen.
7. JOLARPET, Vaklokalen voor een meisjesschool.
De zusters willen hun school in dit arme stadje uitbouwen tot "higher secondary school". Ze zagen graag dat wij het gedeelte met de vaklokalen voor onze rekening namen, kosten f 170.000,=.
Om van de bestaande vestiging naar de nieuwe school te komen moeten de kinderen een heel stuk omlopen omdat de tussenliggende grond geen eigendom is. Om deze grond te kopen, 4000 m², is f 24.000,= nodig.
Deze grond zou dan later ook gebruikt kunnen worden om er een kindertehuis op te bouwen, waaraan ook behoefte is.
Verder is er een toiletgebouwtje voor de lagere school nodig omdat er nu maar 2 toiletten en 2 urinoirs zijn voor deze school van 400 kinderen.
We hebben de zusters daar laten weten geen kans te zien ook maar een van hun projecten in behandeling te nemen wegens gebrek aan fondsen.
8. PULICAT, Kindertehuis.
De zusters willen graag een kindertehuis bij hun school oprichten om zo meer kinderen in de gelegenheid te stellen behoorlijk onderwijs te volgen. Veel kinderen wonen in hutten op het strand en hebben daar totaal geen mogelijkheid huiswerk te maken enz. waardoor ze achter raken en vaak afhaken. Voorlopig moet dit projekt worden uitgesteld omdat de beoogde bouwgrond omstreden is. Voor een aantal, in aanbouw zijnde, klaslokalen wilden de zusters ook graag onze hulp, ongeveer f 30.000,=.
Ook hier hebben wij moeten zeggen dat onze financiële mogelijkheden en mogelijkheden hiervoor geld bijeen te brengen dit niet toelaten.
9. VANDAVASSI, Hostell voor leraressen in opleiding.
In Vandavassi hebben de zusters een vrij nieuwe school waar jonge vrouwen uit heel Tamil Nadu worden opgeleid tot onderwijzeres op de basisscholen. Veel van hen kunnen in de eigen scholen een werkkring vinden, voor de overigen zijn er goede mogelijkheden op bijvoorbeeld de scholen van de Overheid. Het onderwijs op deze school staat goed bekend. Alle studenten, nu zo'n 70 zijn dus intern.
Voor deze jonge vrouwen is maar een ruimte beschikbaar, waar ze dicht op elkaar slapen en hun persoonlijke eigendommen in een koffer bewaren.

12. PATSALATADIPARRU, Kindertehuis.

De zusters in P.T.Parru hebben een groep van 60 "boarding" meisjes van 12 tot 16 jaar oud. Deze meisjes uit Andhra Pradesh spreken Telegu, een compleet andere taal dan het Tamil, verder zijn ze net zo alleraardigst als de meisjes in Avadi en Vepery. Ze komen veelal uit verafgelegen dorpen waardoor ze niet iedere dag naar school kunnen en zonder uitzondering uit heel arme families. Sommige van hen zijn wees of halfwees. De zusters willen graag meer kinderen de gelegenheid bieden onderwijs te volgen maar de ruimte daarvoor ontbreekt. De huisvesting van de aanwezige groep kinderen is al slecht en zelfs minder dan in Avadi voor de vernieuwing daar.

Er ligt een prachtig stuk bouwgrond klaar om een nieuw kindertehuis voor 100 meisjes te bouwen en we willen dit projekt graag onder de aandacht gaan brengen zodra de fondsverwerving voor het bejaardencentrum rond is.

De zusters in P.T.Parru wonen heel primitief ook in hun schoolgebouw. Een klein klooster behoort dus ook tot de wensen.

We hopen voor dit projekt een organisatie in Duitsland te kunnen interesseren.

Buiten deze opsomming zijn er nog een aantal aanvragen voor bouwprojekten binnen de congregatie die we maar buiten beschouwing hebben gelaten omdat het anders allemaal te verwarrend en teveel zou worden.

De voorlopige konklusie kan toch al zijn:

Duimen draaien binnen de Stichting Thomas Bouwprojekten is er voorlopig niet bij!!